

Desafinant

Encara que el títol de la columna pugui induir a l'orgue de gats del resultat electoral, ni flowers. No sé vostè, però ja n'estic fins el barret de tant protagonisme dels nostres servidors (?) públics. ¿Què tal si deixem que treballin i es guanyin el sou sense interferències setciències? Més dedicació i menys galeria mediàtica. És el que diu el venerable Zygmunt Bauman: la identitat es configura com una responsabilitat reflexiva. Doncs això. Al que anava. Cinc escoles lleidatanes de música estan rebotades pel (suposat) tracte de favor de l'Ajuntament de Lleida, la Diputació i la Generalitat pel que toca (en si bemoll) a l'Orfeó Lleidatà. Per situar l'enfadós, convé recordar que l'Orfeó Lleidatà és una societat coral fundada el 1861. Al llarg d'aquests 151 anys ha entonat un bé de déu de cants que ara, en temps neodickensians, passen, sinó factura, plateret. Vull dir que la recent pintada Plataforma d'Empreses d'Ensenyaments Musicals de Lleida fa el que toca (en mi fa sense sol) per donar el do de pit reivindicatiu. Alfons Pérez, director

de l'Intèrpret és el discol deixeble amb ganes redistributives i sentit del gol. Fins i tot amenacen recórrer al dictat de la Unió Europea! Tot i la grandiloquència simfònica de la polèmica i per allò del resò ciutadà, s'imposen un parell de preguntes (im)pertinents: 1) A més de l'Auditori Enric Granados, la sala Ricard Vinyes a la Llotja i l'Es-

*'La ciutat de Lleida
dóna per a que
altres cinc escoles de
música es guanyin
la vida?'*

corxador ¿de debò Lleida necessita un nou equipament públic?; i 2) A més del Conservatori i Escola Municipal de Música de Lleida ¿la ciutat dóna per a que altres cinc escoles es guanyin la vida? És el cas de les botigues immobiliàries abans de la punxada de la bombolla del totxo. O el de les clíniques dentals que avui proliferen com bolets a cada cantonada. Inèrcies.